

**Kapitán
Bartoš
Zasahuje**

I

Hana Militká

Hana Militká

Kapitán Bartoš Zasahuje 1

Složité případ

Detektivní román

Román věnuji Pavlu Červinkovi

Děkuji Jiřímu Halberštátovi za podporu a pomoc

Předmluva

Je mi ctí napsat předmluvu k nové sérii detektivních příběhů nazvaných Kapitán Bartoš Zasahuje.

Autorka Hana Militká už vydala tři knihy v nakladatelství Krigl. První byly **Povídky z povětří**, její vzpomínky na dětství, mládí, na dobu studií na JAMU. Další byly dva detektivní romány nazvané **Záhadný šepot**, **Pronikavý smích**.

V elektronickém nakladatelství Martina Koláčka E-knihy jedou letos vyšly její čtyři knihy. Nejdříve **Povídky z povětří**, následoval román **Vilma**, román **Sára** a román **Jiří**.

V prvním příběhu nové série detektivek napsaných pro elektronické vydání **Kapitán Bartoš Zasahuje 1** nazvaném **Složitý případ** autorka navazuje na úspěšnou řadu detektivek vydaných knižně

v nakladatelství Krigl.

Příběh je skutečně složitý. Jsem přesvědčený, že milovník detektivek si přijde na své.

Na tvorbě Hany Militké obdivuji lehkost, s jakou tvoří. Stejně lehce se její knihy čtou. Přestože bývají příběhy složitější povahy. Při čtení se před očima odvíjí film. Děj románu člověka pohltní. Nechce odejít od knížky, dokud se nedostane až na konec příběhu.

Měl jsem několikrát potěšení číst v průběhu vzniku část knihy. Netrpělivě jsem se vždycky ptal: „Proč to není dál? Potřebuji číst. Jsem zvědavý, jak bude příběh pokračovat. Jak celá kniha skončí.“

Přeji čtenářům knih Hany Militké, aby četli rádi, nechali se přenést do autorčiny fantazie, příběh si užili.

Když po přečtení zjistí, že čas strávený s její knížkou nebyl ztracený, je úkol, který si autorka dala, jak mi svěřila, splněný. Pak má její tvorba smysl.

V Praze dne 24. 08. 2016

Pavel Červinka

Poslání

Někteří lidé vnímají své zaměstnání jako nutné zlo.
Jiní jsou šťastní, že nějakou práci mají,
protože je prostředkem ke slušnému životu.
Žádná sláva, ale jde to.

Hrstka vyvolených vnímá svou práci jako poslání.
Navíc naplní jejich nitro.
Pokud by přišli o možnost realizace, zničí je to.
Někdy je velmi těžké poznat, jak to s naší prací je.
Občas se naše pocity přelévají z jedné kategorie do druhé.

Většina se ráno vzbudí, uvědomí si, že musí do práce.
Pokud nám to nezpůsobí stres ani žaludeční nevolnost,
není to s námi tak zlé.

Jsou ale lidi, kteří dávají své práci vše.
Chirurgové operují spoustu hodin,
aby zachránili lidský život.

Mají snad za to zvláštní odměny? Ne.
Jejich jedinou odměnou je vědomí,
že udělali dobře svou práci.
Přináší jim to vnitřní uspokojení.
Vědí, že stojí za to žít.

„Jsem rád, že mám tuhle práci,“ řekl Karel Ptáček manželce před polibkem na rozloučenou.

„Hlavně, že seš spokojenej.“ Zamkla za ním dveře. „Je fajn, že má zase práci,“ povídala si pro sebe. „Vypadá sebevědomější. Od té mrtvičky byla těžká doba. Nechtěl cvičit, protože nevěřil, že se dá do pořádku,“ vzdychla. Svlékla povlečení. „Jo, když jsem byla malá, praní prádla byla veliká dřina. Ale dnes? Mám velké prádlo a můžu si klidně lehnout k televizi. Tomu říkám vymoženost.“

V té chvíli seděl její manžel Karel v tramvaji: „Dneska je krásně. Sice musím jet přes půlku Prahy do práce, ale nevadí. Když je ošklivo, neprší na mne. Nic mi nechybí.“

S těmito úvahami došel až ke dveřím tělocvičny.

„Je tady tma. Hlavně, abych o něco nezakop. Můj kyčelní kloub by nemusel vydržet,“ pomyslel si.

Zavřel za sebou hlavní dveře. „Až mi vymění čočky kvůli šedému zákalu, budu prej vidět líp i v šeru. Už se na to těším,“ pomyslel si.

Nečekaně se po něčem smekl a upadl.

„Sakra! Co je? Jako kdyby se tu někdo vykálel nebo co. Ale to bych asi cejtil.“ Těžce se zvedal. Osahal se. Bolela ho noha.

Těžce se dopajdal k vypínači, aby rozsvítil.

Chtěl zjistit, co je na zemi tak kluzkého: „No jo, asi tady ráno byla uklízečka. Podlaha je ještě mokrá.“

Sáhl do kaluže.

Najednou mu to došlo: „Pane bože! To je krev!“

Pár vteřin nevěděl, co si počít. Cítil, že má rozklepané nohy.

„Musím zavolat policii. Tohle není normální. Halo, chci nahlásit nález krve.“

„Můžete nám říci, kdo volá?“

„No přece já, teda Karel Ptáček.“

„Kde se nacházíte?“

„V práci.“

„Na jaké adrese?“

„V sokolovně. Teda na Vršovickém náměstí.“

„Co se stalo?“

„No právě! Krev. Uklouznul jsem v kaluži! Je jí tady skoro po kotníky,“ vykřikl zoufale.

„Uklidněte se, prosím.“

„Vám se to mluví. Chtěl bych vidět vás na mém místě.“

„Je dobře, že jste nás zavolal. Hlavně zachovejte klid.“

„O to se snažím celou dobu,“ řekl smířlivě.

„Posílám za vámi našeho člověka. Provede šetření na místě. Nikam se nevzdalujte. Vyžadujeme od vás součinnost.“

„Cože vyžadujete?“

„Součinnost. Jako že nám budete nápomocný.“

„Tak proč to neřeknete hned.“

„Nikam nechoďte, nikomu nevolejte.“

„Komu bych volal, když jsem v práci? Jenom musím zavolat manželce, aby věděla, co se stalo.“

„Ani náhodou! Nesmíte nikomu volat.“

„Nojo, ale já jí každý den volám, že jsem dojel do práce.“

„Tohle jí samozřejmě můžete zavolat. Ale o vašem nálezu s ní zatím nemluvte.“

„To víte, že neřeknu. Manželka počká. Řeknu jí to až doma.“

Těžce dosedl do rozpadajícího se křesla. „Pane bože! Moje kalhoty!“

Postavil se. Podíval se na křeslo. Byly na něm krvavé skvrny.

„Čert aby to vzal! Teď tady snad budu muset gruntovat. A těch řečí doma. Kalhoty asi budeme muset vyhodit. S takovou si nevydělám ani na slanou vodu,“ bědoval.

Otevřely se hlavní dveře.

Vstoupil policista.

Všiml si osvětlené vrátnice: „Kde to máte?“

„Dejte bacha...“

Než dořekl, policajt se válel na zemi.

„Co to, sakra, je?“ vztekal se.

„Co by to bylo? Dopadl jste stejně jako já“.

„Člověče, proč jste mě nevaroval. Přineste hadr a vytřete to.“

„Kdepak. Nesmím na nic sahat, nic dělat. Důrazně mě varovala vaše kolegyně po telefonu. Skoro jako sex po telefonu,“ zažertoval.

„Promiňte, to se jen tak říká! Žádnej sex v tom nebyl. I když se mnou docela vyjebala.“

„Osobo! Uvědomte si, že mluvíte s úřední osobou. Urychleně přestaňte, nebo vás dám odvést.“

„Jo? A kam?“

„K nám na služebnu pro urážku úřední osoby.“

„Promiňte. Já to tak nemyslel. Jen mi to vyklouzlo z pusy.“

„Dejte si pozor, ať už vám nic odnikud nevyklouzne. To je ale podělaný ráno,“ ulevil si policajt nečekaně.

„V tom máte naprostou pravdu,“ horlivě souhlasil vrátný.

„No dovolte!“ přísně ho napomenul orgán.

„Jen souhlasím s tím podělaným ránem.“

„Vyvádíte jak malej. Snad jsem toho tolik neřekl,“ ohradil se policista.

Pak si přešel obličej rukou, kterou se při vstávání opíral o zem.

„Co to sakra mám na rukou?“

„To je právě vono!“

„Jaký ono?“

„Kvůli tomu jsem volal.“

Přičuchl k ruce: „To je krev! Mám ji na uniformě“ vykřikl zoufale. To se snad ani nevyperě.

„Kdepak. To chce čistírnu. Ale já mám zakázáno cokoli říkat.“

„Naopak! Musíte mi říct všechno.“

„Všechno, co vím, jsem už řekl.“

„Komu?“

„No přece té štramandě po telefonu.“

„Varoval jsem vás. Ještě jednou a vezete se.“

„Máte tady auťák?“

„Jistě. Proč vás to zajímá?“

„Chci vědět, čím byste mě svezl, abych nakonec nešel pěšky.“

„Nechyťte mě za slovo.“

„Jen bedlivě naslouchám. Chci vám pomoci. Nemáme lehkou šichtu. Ale moje práce je lepší. Sedím si támhle v křesle. V suchu, nefouká na mě. Občas se projdu. Pokud přiběhnou cvičenci, dám jim klíč, někdy taky dva. Oni už pak sami běží, kam potřebují. Největší umění je, dostat pak z nich klíče zpátky. Měl byste se dát k nám.“

„Díky. Mám svou práci docela rád, až na ten dnešek.“

„Nedivím se vám, že nejste nadšený krví. Možná je tady někde mrtvola,“ prohlásil vrátný tajemně. „Vaše kolegyně mi řekla, ať se nehýbám z místa. Tak jsem si sed na sesli a čekal.“

„Budeme muset prohlédnout celou budovu. Nebo radši ne, mohli bychom porušit nějaké stopy. Zavolám na dispečink.“

„Pozdravujte tu štabajznu,“ neodpustil si Karel.

„Haló, to jsi ty, Magdi? Jo, tady Venca. Jsem na místě. Pozdravuje tě dědek, co je na vrátnici. Pořád pěje ódy, jaká jsi sexy. Ty ho znáš?“

„Ne.“

„Asi máš sexy hlas,“ zasnul se policista.

„Venco, jsi tam ještě? Co jsi vlastně chtěl?“

„Jo, promiň. Ten stařec mě dočista zblblnul.“

„No, dovolte, jakej stařec. Pane, řekněte mi, kolikrát denně máte sex? Myslím, že na mě nemáte.“

„To určitě nemám,“ šklebil se na Karla. „Magdi, je tady pořádně velká kaluž krve. Chce to kriminálku.“

„Díval ses, odkud se tam mohla vzít?“

„Ne, nikam jsem se dívat nešel. Nechci zničit případné stopy.“

„Volám kriminálku. Čekej na ně. Jo a pohlídej toho sexy starce.“

Najednou se otevřely dveře. Před vrátnici se nahrnula tlupa asi dvaceti dětí. Štěbetání naplnilo celou sokolovnu. Poslední šla učitelka. Natáhla ruku a vrátný jí vložil do dlaní několik klíčů.

„Děkuju, Karlíčku. Moc ráda tě vidím.“ S těmito slovy zmizela se svou tlupou v suterénu.

„Co to bylo? Kam všechny děti zmizely?“

„Přece do suterénu. Jsou tam šatny. Pak vyhopkají do třetího patra, kde je tělocvična. Jdou na Aikidó.“

„Co říkáte?“

„Aikidó. Neznáte? Já taky ne. Ale mám to tady v papírech,“ začal listovat knihou. „Vůbec to aikidó neznám. Ale tady to je napsané. Hele. Aikidó - neagresivní druh sebeobrany. Tělo i duch cvičence se rozvíjí zároveň. Znamená to – ai – harmonie, ki – energie, dó – cesta. Co všechno dneska existuje, že jó?“

Zabořil se do křesla. Bylo vidět, že ho přednáška vyčerpala.

„Díky za poučení. Budu si to pamatovat,“ zamumlal policista.

Hrůzný nález

Asi za hodinu se s velkým skřípěním brzd přihnalo auto. Vyskočily z něho tři osoby v civilu. Jedna z nich byla žena. Všichni okamžitě zamířili k sokolovně.

Nejstarší, muž kolem pětatřiceti let se obrátil na policistu: „Kapitán Bartoš, kriminálka. Podejte hlášení!“

„Strážmistr Hronek. Na volání tady dotyčného vrátného jsem byl vyslán na místo, abych zjistil, zda se zde skutečně nachází kaluž krve. Toto se potvrdilo. Chtěl jsem se rozhlédnout po budově. Ale pak mě napadlo, že bych mohl zničit stopy, pokud někde nějaké jsou. Proto tady čekám na vás.“

„Výborně. Dobře jste udělal. Doufám, že nikdo nevstoupil do budovy, ani z ní neodešel po dobu vaší přítomnosti.“

„Ne.“

„Až na tlupu dětí,“ podotkl nesměle vrátný.

„Vy jste kdo?“

„Karel. Teda Karel Ptáček, vrátný.“

„Vy jste jako první objevil tuhle kaluž?“

„Ano, prosím. Pěkně jsem se v ní vymáchal.“

„Jak tomu mám rozumět?“

„Když jsem vstoupil, byla tma. Uklouzl jsem v kaluži.“

„Aha. Tak co jste to říkal o nějaké tlupě?“

„Před půl hodinou přišly děti. Na aikidó. To je...“

„Vím, co je aikidó. Vy jste je sem pustil?“

„No, přišly tak najednou, že mě zaskočily. Tuhle vašeho kolegu taky.“

„Chyba. Kde jsou teď?“

„Ve třetím patře. Chodí tam vždycky na aikidó.“

„Nikam jinam nevzkročily?“

„Jen do suterénu. Mají tam šatny a záchody.“

„Šéfe, promiňte, potřebuju si odskočit,“ zašeptala Alena Malá zvaná Atletka.

„Kde jsou tady toalety?“

„Tady? Ani náhodou, musíte do suterénu“ kroutil hlavou vrátný.

„Běžím. Hned jsem zpátky.“

Vrátila se okamžitě. Určitě nic nestihla.

„Šéfe, musíte se mnou!“ vydechla.

„Snad se tam sama nebojíš?“ zeptal se kapitán.

„Musíte to vidět. Pojd' taky,“ špitla mladšímu kolegovi.

Dovedla je na dámský záchod.

Pod umyvadlem v kaluži krve ležela žena.

Kapitán jí sáhl na krk: „Je ledová. Musí být mrtvá pár hodin,“ prohodil.

„Pošlete techniky do Sokolovny ve Vršovicích. Je tady mrtvá žena. Jo, jde o násilnou smrt,“ nahlásil na ústředí.

„Taková mladá,“ špitla Atletka.

„Ait'áku, budeš tady držet stráž, dokud nedorazí tým techniků. Pod trestem přísného žaláře nikoho nepustíš dovnitř. Ven asi nikdo nepůjde. Není tady ani noha,“ konstatoval po prohlídce všech kabin.

„Nebránila se. Nemá na ruku žádné modřiny. Ženy by měly chodit na karate nebo do džuda. Musí se umět bránit,“ mínila Atletka.

„Prohlídáme celou budovu. Dejte na barák ceduli – Dnes zavřeno. Nesmí sem nikdo kromě našich lidí.“

„Ano. Jak ráčíte,“ vrátný napsal ceduli a připíchl ji zvenku na dveře.

„Jdeme, Atletko, vzhůru. Nesmí nám uniknout ani myš. Půjdete s námi,“ obrátil se na vrátného. „Vezměte všechny potřebné klíče. Nahlédneme i do těch nejskrytějších koutů a kamrlíků.“

„Už běžím,“ prohlásil vrátný. Ztěžka vstal z křesla. Začal sbírat klíče do krabičky, která byla na stole.

„Vy tady budete hlídat,“ přikázal šéf policistovi. „Kdyby se cokoliv nepřístojného dělo, zavolejte mi. Tady je číslo,“ podal mu lístek.

„Za chvíli přijedou technici. Informujte je.“

„Provedu,“ zasalutoval policista.

„Začneme od suterénu?“ zeptala se Alena.

„Ne. Chci nejdřív vidět, kdo nám řádí ve třetím patře.“

Vrátný obrátil oči v sloup: „To je šichta. Čert aby to vzal. Zrovna dneska jsem říkal manželce, že mám tuhle práci rád. Ale lítat zbuhdarma do schodů, na to už mě neužije,“ mumlal pro sebe.

Vyšli do prvního patra.

„Jejda, tady se svítí!“ pronesl zoufale vrátný. „Musím tam zhasnout.“

„Moment! Půjdeme se podívat. Možná tam někdo je.“

Vstoupili do menšího sálu.

„Atletko, mrkni se za ty zavřené dveře vlevo. Jdu do těch druhých,“ zašeptal kapitán.

Oba zmizeli za určenými dveřmi.

Na pár vteřin bylo slyšet nějaký šum.

Kapitán se vrátil do sálu: „Co se děje? Někdo tu byl?“

„Ne. Jen bouchly dveře. Asi průvan.“

„Zaslechl jsem nějaké štěbetání. Nebyly tu děti?“

„Ne, to bych je viděl,“ tvrdil vrátný Karel Ptáček.

„Jdeme dál.“

„Moment, musím zhasnout,“ podotkl Karel. „Vůbec nevím, jak je možné, že se tady svítilo. Dnes tu určitě ještě nikdo nebyl. Určitě Tonda včera nezkontroloval sály.“

„Jaký Tonda?“

„Kolega. Měl službu včera večer.“

„Dáte mi pak na něho kontakt.“

„Jo, proč ne. Snad mu to nebude vadit.“

Vrátila se Atletka: „Šéfe, je tam fůra skříněk. Všechny jsem prohlédla. Nikde nic.“

„Dobrá. Jdeme dál.“

Vrátný Karel pečlivě zamkl. Předtím znovu zkontroloval, zda se ještě někde nesvítí.

Pomalou došli do třetího patra.

Karel se občas zastavil, aby nabral dech: „Práce je to dobrá. Jen ty schody!“ povzdychl si.

„Tady ve druhém patře je menší tělocvična a několik kamrlíků.“

Všechno pečlivě prohlédli.

„Kde jsou ty vaše děti?“ zeptal se kapitán.

„Jaké moje? No, kde by byly? Tohle je druhé patro. Aikidó se cvičí přece ve třetím.“

„Jdeme tam,“ rozhodl kapitán.

Vrátný Karel šel k jedněm dveřím: „Děti budou tady. Ale neměli bychom je rušit.“

„Nebudeme tu stát a čekat až skončí,“ kapitán vzal za kliku.

„Zamykají se, když jsou uvnitř? Co to má znamenat?“

„To je divné,“ bručel vrátný. Po chvíli vystrachal jeden klíč. „Ještě, že mám náhradní.“

Kapitán otevřel dveře: „Kde jsou děti?“

„Nevím,“ pokrčil bezradně vrátný. „Možná, že byly ve druhém?“

„Odtamtud právě jdeme. Nikdo tam nebyl.“

„Jak mám vědět, kde jsou? Že by už odešly? Mají cvičit hodinu. Podívám se na vrátnici do lejster.“

„No, něco nám tu nehraje. Projdeme všechny cimry. Prohlédneme každou díru,“ rozhodl kapitán.

Za chvíli se sešli na chodbě.

„Šéfe, nikde ani noha.“

„No jo, možná už skončily a budou v suterénu,“ napadlo Karla.

„Jdeme tam.“

Seběhli až dolů. Chvilí trvalo, než k nim dorazil vrátný Karel.

„Dělo se něco?“ zeptal se Bartoš hlídkujícího Miloše.

„Ne. Všude je klídek.“

„Nikdo tu nebyl?“

„Ne. Musel bych ho vidět.“

„Dobře. Odemkněte nám zbývající místnosti,“ řekl vrátnému.

„Už se na tom pracuje.“

Prohlédli suterén.

Nikde nikdo.

„Kde se podle vás převlékají ty děti?“

„Tady,“ ukázal na jednu šatnu. „Učitelka vedle.“

„Nikde nevidím žádné oblečení.“

„Nechápu to,“ vydechl vrátný. „Že by už odešly?“

„Museli bychom je potkat. Nebo je tady další schodiště?“

„Ne. Tohle je jediná cesta.“

„Výtah tady není?“

„Jo, to by bylo, kdyby byl,“ povzdechl si Karel.

„Tedy není?“

„Ne. Kdepák.“

„Hm. Možná tady žádné děti ani nebyly. Nikdo je neviděl,“ zapochybovala Atletka.

„Já je viděl, když přišly,“ hlesl vrátný.

„Nezdálo se vám to? Nebylo to včera?“ začal ho podezírat kapitán.

„Byly tady nějaké děti, Ait'áku?“ zeptal se hlídkujícího Miloše.

„Nikoho jsem neviděl,“ hlásil.

„Dobrá. Ještě tady čekej, až dorazí technici. Budou tu každou chvíli,“ rozhodl kapitán.

„Rozkaz, šéfe,“ odpověděl horlivě Miloš.

„Nikde nic,“ hlásila Atletka.

„Jdeme nahoru. Pokud tady děti byly, musel je vidět strážmistr. Jiný východ, než hlavní dveře tu není?“

„Ne. Nechápu to,“ bědoval vrátný.

„Vešel nebo odešel někdo během chvíle, kdy jsme byli na obhlídce?“

„Nikdo.“

„Tak prosím,“ vesele pohlédl kapitán na vrátného Karla.

„Promiňte. Vážně to nechápu.“ Rozhlédl se po vrátnici. „To je divný!“

„Co máte na mysli?“

„Klíče jsou na svém místě. Měly by chybět. Pokud tu zrovna nejsem, dávají je na okýnko.“

„Zamykáte vrátnici, když odcházíte, byť na chvíli?“

„Jasně. Nepotřebuju, aby mi tu někdo čmucha.“

„No, dneska jste ji nezamkl. Ale hlídá tady strážmistr. Nehnul jste se odtud?“

„Ne,“ prohlásil rozhodně. „No, vlastně...“

„Co?“

„Odskočil jsem si. Byla to vteřina.“

„Kam?“

„Na dvůr. Už jsem to nemohl vydržet.“

„Člověče?! Zbláznil jste se?“

„Jinak už to nešlo,“ provinile klonil hlavu strážmistr.

„Budete řídit dopravu na poslední křižovatce,“ zvýšil hlas kapitán.

„Promiňte,“ zašeptal. Celý zrudnul.

„Zapsal jste příchozí?“ uhodil na vrátného.

„Podívám se,“ horlivě běžel do kukaně. Prohlédl knihu docházek. „Obávám se, že jsem to v tom fofru, co tady dnes máme, nestihl zapsat...“ řekl do ztracena Karel.

„Máte zápis, kdo měl dnes přijít?“

„Jak tak koukám, neměl dnes přijít nikdo...“

„Byly tu vůbec?“

„Už vážně nevím...“ zašeptal zahanbeně vrátný Karel a zřítíl se do křesla. Jedno kolečko povolilo. Vrátný se s křeslem nahnul a zřítíl se k zemi.

„Hergot, tohle mi byl čert dlužen,“ soptil a drápal se nahoru. „Říkal jsem švárovi, že je ta sesle na prd.“

„Jakému švárovi?“

„Mému. Je to manžel sestry mé ženy.“

„V tomhle já se nikdy nevyznám,“ smála se Atletka.

„Už toho bylo dost,“ zasáhl kapitán. „Strážmistře, sepište hlášení. Ještě si upřesním výpověď našeho Ait'áka.“ Seběhl po schodech.

„Můžete přísahat, že tudy nikdo během vaší stráže neprošel?“

„Samozřejmě můžu.“

„Nikam jste se nehnul, pořád jste byl na místě?“

„Pořád. Jen jsem...“

„Co?“ zvýšil hlas kapitán.

„No, zvonil mi mobil. Poodešel jsem támhle za roh. Nechtěl jsem dělat hluk před mrtvou. Dveře od záchodu nejdou zavřít.“

„Jak dlouho jste telefonoval?“

„Pár vteřin. Minutu. Možná dvě.“

„Najděte v mobilu, jak dlouho trval poslední hovor.“

Chvilí trvalo, než požadovaný údaj Miloš našel. „Prosím, deset a půl minuty.“

„No vida! Celou dobu jste byl za rohem?“

„Ano, prosím,“ prohlásil provinile.

„Nějak se nám to celé komplikuje,“ vzdychl si kapitán.

„Promiňte. Už se to nestane. Volala mi nemocná máma. Pořád říká, že když mě vidí, nebo se mnou aspoň mluví po telefonu, vždycky se jí uleví.“

„Dobrá. Ještě si rozmyslím, jestli z vaší nedbalosti vyvodím nějaké důsledky. Zůstaňte tady. Za chvíli snad dorazí technici.“

„Ano, šéfe.“

„To bychom měli,“ zhodnotil kapitán, když se vrátil do přízemí. Děti, které tudy neprošly a nikde nejsou. Mrtvá, která zatím nikomu nechybí. Technici, kteří nejedou. To je nadělení.“

„Možná tady ani nejsme,“ prohodil vrátný napůl ze srandy.

Kapitán Josef Bartoš na něj koukl zlým pohledem.

Náhle se otevřely dveře: „Kde to máme?“ zahlaholil vedoucí techniků Lojza Maketka. V patách mu šel jeho tým. Jako poslední vstoupil patolog František Mlsný.

Jeden z techniků odebral vzorek z kaluže krve. Druhý všechno pečlivě vyfotil: „Teda, prohnalo se tady celé stádo, stopy jasně ukazují do suterénu. Budeme muset vzít všem přítomným vzorky, abychom je vyloučili.“

„Máte pravdu. Mrtvá je v suterénu. Hlídá tam můj člověk.“

Vedoucí techniků Lojza Maketka jen kývnul hlavou. Zmizel se svým týmem v suterénu.

Policista, který se první dostavil na místo, předal kapitánovi písemné prohlášení o nálezů kaluže krve. Přidal kontakty na sebe.“

Kapitán si hlášení prohlédl: „Můžete se vrátit na služebnu. V případě potřeby se s vámi spojím.“

Policista odešel.

„Potřebuji mluvit s někým, kdo tomu tady velí,“ obrátil se kapitán na vrátného Karla.

„Myslíte moji šéfovou? Můžu jí zavolat.“

„Dejte mi číslo. Zavolám sám.“

„Bartoš, kriminálka, jste paní Víchová?“

„Ano, u telefonu. Stalo se něco? Synovi nebo manželovi?“

„Ani jednomu. Jsme v sokolovně. Můžete se co nejdřív dostavit na místo?“

„Už běžím.“

„Kdy dorazíte?“

„Za dvě minuty. Bydlím zrovna naproti.“

Za dvě minuty skutečně přiběhla silnější sympatická paní středního věku: „Co se tady, proboha, děje?“

„Posaďte se, prosím. Vyšetřujeme vraždu.“

„Já to tušila!“

„Co jste tušila?“

„Že se něco stane.“

„Z čeho tak usuzujete?“

„Měla jsem v noci zlej sen. Od rána slyším houkačky. Všechno mi padá z ruky. Prostě den blbec.“

„Můžeme jít někam, kde nebudeme rušeni?“ zeptal se kapitán.

Teprve teď se rozhlédla. Viděla kolem sebe velký rozruch. Technici pobíhali z místa na místo, všechno fotili, odebírali vzorky, zkoumali krvavé stopy vedoucí od kaluže krve.

Všimla si kaluže a zbledla: „Snad to není...?“

„Bohužel. Kvůli tomu nás zavolal vrátný.“

„Měl zavolat mně. Uklidila bych to. Co si o nás teď budou lidi myslet?“

„Ještě, že to neudělal. Vy byste tomu dala. Došlo by ke zničení důležitých stopy.“

„Jaký stopy? Je tu našlapáno, až bůh brání. Jestli kaluž zaschne, kdo to umeje? Já se nesmím předklánět. Jsem po operaci plotýnky. Na uklízeč firmu nemáme. Co se dneska děje? Samej blázinec.“

„Uklidněte se, paní Víchová. V suterénu na dámském WC jsme našli mrtvou ženu. Budete schopná se na ni podívat? Potřebujeme vědět, jestli ji znáte.“

„To mi ještě scházelo, koukat na mrtvoly,“ zavzlykala.

„Pokud si na to netroufnete, pozvu vás později na patologii.“

„Ještě toho trochu. Radši na ni kouknu tady.“

„Jste připravená?“

„Na to asi není člověk nikdy připravenej. Ale radši ať to mám za sebou.“

Dobře si ji prohlédněte. Znáte ji?“ zeptal se kapitán.

„Ne. I když...“

„Copak?“

„Ne. Nic. Jen mi někoho připomněla. Ale to je nesmysl.“

„Koho vám připomíná?“

„Ani nevím. Nemůžu si vůbec uvědomit, co mě na ní zarazilo.“

„Pokud si cokoliv vybavíte, určitě mi to sdělte. Může nám pomoci jakákoliv maličkost.“

„Chápu. Určitě bych se ozvala,“ přijala kapitánovu vizitku.

„Pojďme si teď sednout někde stranou. Řekněte mi, jak to tady běžně chodí. Do všech detailů. Ještě než začnete – měly tady být dnes ráno nějaké děti?“

„Dnes? Ne. Chodí odpoledne, po vyučování. Musela bych o tom vědět,“ odpověděla jakoby mimochodem. Setřela si kapesníkem pot z čela: „Řeknu vám, kapitáne. Jste kapitán, ne?“

„Ano. Co mi chcete říct?“

„Je toho na mne takhle po ránu nějak moc,“ uvedla detektiva do malé šatny v suterénu, kde byly židle i stůl.

„Nedivím se vám. Člověk nepotkává mrtvé denně.“

„To si pište.“

„Teď mi řekněte, jak to tady každý den probíhá. Tím myslím den po dni. Co bylo dneska jinak? Dělo se poslední dobou něco zvláštního? Všimla jste si nějakých cizích lidí, kteří se potloukali kolem?“

„Nic zvláštního se nedělo. Ani dneska, ani jindy. Žádné cizí lidi jsem tady neviděla. Myslím, že vrátný Karel tady měl na návštěvě manželku. Sloužil za svého švagra, s jeho šichtou měl šestnáctku. Asi ho to trochu zmohlo. Myslím, že si s manželkou skočil na oběd.“

„Proč zaskakoval za švagra?“

„Kvůli dovolené. Švagr odjel o týden dřív k moři. Měl ještě sloužit. Karel to za něj vzal. Sice výjimečná situace, ale určitě nic zvláštního.“

Hovořili spolu ještě dlouho. Nic, co by vybočovalo z každodenního koloběhu, se neobjevilo. Ani si nevzpomněla, co jí na té mrtvé na první pohled zaujalo.

„Můžu, kapitáne?“ vstrčil dovnitř hlavu Lojza Maketka, šéf techniků.

„Lojzíku, ty můžeš vždycky.“

„Je tady něco divného.“

„Mluv!“

„Zjistili jsme, že kaluží proběhlo tam a zpátky nejmíň dvanáct dětí. Možná víc. Některé se mohly vyhnout kaluži.“

„Přece tady byly!“

„Kdo?“

„Ty děti!“

„Jak o nich víš?“

„Vrátný mi to hlásil. Ale nikdo z nás je nezahlédl.“

„Prosím vás, jaké děti! Už jsem vám řekla, že chodí až odpoledne. Musela bych o nich vědět.“

„Máme důkaz. Stopy malých bot. Spousty,“ vysvětloval Lojza.

Náhle se Víchová bouchla pěstí do hlavy: „No jasně! Už to chápu.“

„Co chápete?“ ptal se kapitán.

„Ty děti. Učitelka mi volala dneska ráno. Nebývá to zvykem. Ale říkala, že jim ve škole odpadá hodina. Jestli může přijít se čtvrtáka-ma.“ Kývla jsem na to. Můžou odpoledne dřív domů. Nemusí už cvičit.“

„Vida. Je po záhadě. Museli kolem nás proklouznout.“

„V suterénu ale hlídal Ait'ák, ne? Musel by je vidět,“ namítl technik.

„Jo. Jenže chvíli telefonoval s matkou.“

„Aha. Ale jak prošly vrátnicí? Byl tam přece policista.“

„Ten si odskočil na dvůr. Doufám, že nezničil žádné stopy.“

„Ti mladí dnes nic nevydrží,“ povzdychl technik a odporoučel se.

„Ještě mi řekněte, jestli tady pracuje i váš manžel. Nebo chodí cvičit?“

„Kdepak ten. Na cvičení v sokole nemá čas.“

„Čím se zabývá?“

„Je pořád v hospodě. Chodí domů až k půlnoci. Někdy i pozdějc.“

„Je alkoholik?“

„Kdepak. Nesmí pít. Má dědičně zatížený játra. Ani tučné nesmí.“

„Co tedy v hospodě dělá?“

„Maká. Všechny naše úspory vrazil do hospody. Občas má co dělat, aby zaplatil nájemné.“

„Hospody snad vydělávají, ne?“

„Jak který. Vzal k sobě kamaráda kuchaře. Je to patlák. Nic dobrýho neuklohní. Pořád mu říkám, ať ho propustí. Jenže má svou hlavu. Prý mu to nemůže udělat. Navíc kuchař má rodinu. Jo, to jsou kšefty!“

„Vaše děti sem chodí taky cvičit?“

„Nemáme děti.“

„Promiňte, netušil jsem, že jste bezdětní.“

„Nejsme.“

„Jak tomu mám rozumět?“

„Jednoduše. Máme syna.“

„Aha. Jedináček.“

„Ne.“

„Máte dva syny?“

„Ne.“

„Nerozumím vám.“

„Měli jsme i dceru. Před dvěma roky zemřela.“

„Je mi to moc líto. Na co zemřela?“

„Prý celkové selhání organismu. Jak může mladá zdravá holka najednou umřít na selhání organismu. To mi teda řekněte.“

„Netuším. Nejsem doktor. Byla provedená pitva?“

„Ne. Nechtěla jsem.“

„Možná by se zjistilo, na co přesně zemřela.“

„Jo. Možná. Nebo taky ne. Nechtěla jsem nechat mou Aničku rozřezat.“

„Chápu. Je to ještě velmi bolestivé téma.“

„Jo. To jste uhod. Bude bolestivé, dokud budu žít,“ utřela slzy do kapesníku.

„Ještě mi řekněte, jestli sem chodí váš syn.“

„Moc ne. I když trochu jo. Zaměstnala jsem ho. Dělá údržbáře a uklízeče v jednom. Nechtěl jít s tátou do hospody. Asi by se časem zabili. Oba jsou horké hlavy,“ pronesla. Pak se zarazila: „Promiňte,“ zašeptala, „neměla jsem mluvit o zabíjení. Chudák holka. Je to hrůza. Takový mladý život najednou skončí, když teprve začíná!“

„Ano. Máte pravdu.“

Výslech paní Víchové trval dlouho. Nepřinesl žádné nové poznatky.

„Ještě musím mluvit s vaším synem. Kde ho najdu?“

Koukla na hodinky: „Ještě bude asi doma. Odpoledne uklízí na rehabilitaci v Obloukové. Vlastně až navečír. Zavolám mu.“

„Haló, to jsi ty, Matěji? Máš chvíli čas?“

„Jasně.“

„Skoč sem za mnou do sokolovny. Něco se tady stalo. Vyšetřuje to policie. Chtějí s tebou mluvit. Přijď hned. Jsme v suterénu.“

„Už běží,“ řekla kapitánovi. „Je tady za minutku.“

„Tohle je můj syn Matěj. Detektiv Bartoš,“ představila je Zdeňka Víchová, sotva se na prahu šatny objevil její syn.

„Co se vlastně stalo?“

„Pan kapitán ti všechno vysvětlí.“

„Posaďte se, pane Vícho. Můžete nás nechat o samotě?“

„Samozřejmě,“ neochotně vycouvala ze dveří.

Bartoš pečlivě zavřel.

„Jmenujete se Matěj Vícha? Jste synem paní Zdeňky Víchové?“

„Ano.“

„Jste tady zaměstnán jako údržbář?“

„Přesně tak. Taky uklízím.“

„Ano. Asi ještě nevíte, co se tady stalo?“

„Netuším.“

„Dnes ráno u vrátnice našel vrátný kaluž krve. Po prohlídce místa byla objevena mrtvá žena zde v suterénu na dámském záchodě.“

„To je hrůza! O koho jde?“

„Ještě nevíme. Budete schopný se na mrtvou podívat, jestli ji náhodou neznáte?“

„No, nevím, jestli to zvládnu.“

„Doufám, že to zkusíte.“

„Nekoukám ani na akční filmy, kde se to mrtvolama jen hemží.“

„Tady je jen jedna.“

„Zato skutečná.“

„Moc byste nám pomohl, kdybyste se podíval.“

„Asi bych to nevydržel.“

„Dobrá, ukážu vám fotku,“ otevřel dveře a zvolal: „Lojzíku, přines mi sem fotku mrtvé.“

„Už běžím,“ ozvalo se z chodby. „Tady je.“ Položil na stolek fotku z polaroidu.

Matěj se na ni krátce koukl. Hned ucukl očima. Pak se podíval znovu, déle: „Jako kdyby mi někoho připomínala.“

„To je velmi zajímavé. Snažte se vzpomenout.“

„Skutečně nevím. Je to nesmysl. Neznám ji.“

„Děkuju ti, Lojzíku,“ řekl technikovi.

„Nemáš zač. Fotku si nech. Udělám jich víc.“

Když osaměli, kapitán se zeptal: „Kde jste byl včera večer?“

„No, včera, včera... Aha, už vím. Měli jsme slezinu se spolužákama ze základky. Nevím proč, ale chtěli se sejít v naší hospodě U tří soudků. Nevaří se tam moc dobře. Všichni nakonec brblali. Varoval jsem je včas. Kuchař stojí za houby. Nevím, proč ho tam táta drží.“

„Do kdy jste tam byli?“

„Asi do jedenácti. Pak už táta zavíral. Pomáhal jsem mu trošku tu spoušť uklidit. Někteří kluci se nacmrndali a pak se polívali pivem. Jsou to prudký inteligenti.“

„Dá se tedy říct, že jste se nehnul z té hospody?“

„Přesně tak.“

„Pak jste odešel zároveň s otcem?“

„Jo.“

„Šli jste rovnou domů?“

„Kam byste jako chtěl, abychom šli jinam? Byla půlnoc.“

„Dorazili jste spolu domů?“

„Jasně. Nebudeme chodit tři kroky za sebou.“

„Co vaši spolužáci? Odešli zároveň?“

„No, jeden šel dřív, přišla si pro něj holka.“

„Dejte mi jména všech spolužáků, kteří se setkání zúčastnili i těch, kteří nepřišli.“

Matěj vše sepsal.

„Zatím vám děkuji. Budeme-li něco potřebovat doplnit, ozve se.“

„Bez problémů.“

„Kdybyste si na cokoliv vzpomněl, zavolejte mi.“

„Spolehněte se.“

Postupně detektivové promluvili se všemi bývalými spolužáky Matěje. Žádné nové detaily se však nedozvěděli.

Pitva

Detektiv Bartoš nakoukl do pitevny: „Neruším, Františku?“

„Pojď dál, Pepo. Moji klienti jsou vděční za každou společnost.“

„Máš něco nového ohledně mrtvé ze sokola?“

„Zatím nic. Jen to, že byla několikrát bodnutá. To už víš. Za půl hodiny začnu. Vypadá to, že se bránila. Má řezné rány na předloktí pravé ruky. Další až po pitvě.“

„Dej mi vědět, jakmile něco objevíš.“

„Spolehni se. Manželka se ptá, kdy se stavíš.“

„Její vynikající kafičko si nenechám ujít. Těším se,“ prohlásil a zmizel.

„Tímhle by se mohl živit,“ usmíval se patolog. „Mizí jako kouzelník.“

Za tři hodiny zazvonil Bartošovi na stole telefon: „Představ si, že byla panna. I když má oděrky kolem genitálií. Někdo se snažil. Nedala se. Asi dotyčného rozzuřila. Rány byly vedeny velkou silou. Nůž je širší, čepel dlouhá 16 centimetrů. Jednostranné ostří. Asi se nenašel, že?“

„Ne. Vražednou zbraň jsme nenašli. Co mi o mrtvé ještě řekneš?“

„Byla zdravá. Silné svalstvo na nohou. Možná chodila do baletu nebo tak něco. Věk kolem dvaceti. V nezvěstných není?“

„Zatím jsme na nikoho takového nenarazili. Je divné, že by nikomu nechyběla.“

„Obsah žaludku a další odběry jsem poslal do laborky. Ozvou se ti, jakmile budou mít výsledky.“

„Díky. Měj se. A pozdravuj manželku.“

„Zase nic,“ zašeptal zklamaně. Rozhlédl se po své kanceláři: „Mělo by se vymalovat. Ale kdy? Zločinci dovolenou nedrží.“

Otevřel dveře do místnosti, kde seděli jeho dvě pravé ruce Alena Malá, poručík, dvacet devět let. „Vysoká atletická postava. Cvičí jógu a karate. Hodí se pro tuhle práci. Má talent,“ pomyslel si.

Alena i kolega Miloš, podporučík, specialista přes počítače, zvedli hlavy.

„Něco nového?“ zeptal se.

„Zatím nic, šéfe,“ odpověděli společně.

„Nikdo ji nepostrádá?“

„Zatím ne,“ řekl Miloš. „Ještě nemám všechna nová hlášení, čekám na obnovení databáze. Snad během půl hodinky budeme chytřejší.“

„Řekl bych, že chytří jste dost. Jen chybí data. Kdyby se někdo sháněl, jsem v kantýně,“ prošel jejich kanceláří a zmizel na chodbě.

„Jak to dělá?“ žasl Miloš.

„Co?“

„Ještě s námi mluví a už je pryč,“ žasl.

„To se ti jen zdá,“ usmívala se Alena. „Pohybuje se rychle. Má dobrou výcvik a léta praxe. Člověk se naučí,“ usoudila moudře.

